

متن پرسش

در عباراتی نظیر لیس فی جبتی الا الله، سبحانی ما اعظم شانی و...، اگر منظورشان ذات حق بوده که هیچ، اگر منظورشان اسم الله بوده، نبی خدا صلی الله علیه و آله و ائمه ی معصوم به چنین ادبیاتی سخن نگفتند بلکه در مجازات قائلین به این جملات و اجرای حدود بر آنها چرا حضرات تفکیکی میان ذات و اسم نکردند؟ و چرا صوفیه اصرار دارند اینگونه شطح بگویند و چرا عده ای اصرار دارند این ادبیات را در جامعه ترویج دهند؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: اساساً این نوع سخن گفتن عرفا که جنبه اشاراتی دارد، باید با فکر و فرهنگ خودشان فهمیده شود و به اصطلاح به جنبه تأویلی آن سخنان نظر کرد از آن جهت که بعضاً واژه‌ها وسعت خود را به جهت روزمره‌گی‌ها از دست می‌دهند. و به همین جهت جناب حافظ در گزارش احوالات معنوی واژه «می» را انتخاب می‌کند. موفق باشید